

NEPĀ•TEL NEPĀ•TELE NENĀ• VĀ½DY PĀ•TELEM

StĀ™eda, 28 Ā™Ā-jen 2015

Na Blízkém východě bombardují Rusové islámské teroristy. Íránci se jim chystají pomoci ve velké ofenzívě. Je to dobř nebo patr? Existuje tam nějaké "dobř" nebo "patr"? Co je jednoznačné, Američané tam přev politiku neuvěřitelně hloupou a nefunkční, a do jisté míry přispěly k migračnímu prouku, který teě. Evropa. (I kdyby bylo nefér tím vinit jen USA, daleko víc si ho zavinila sama EU.)

A do situace, se kterou si nikdo neví rady, jako deus ex machina vstoupilo Rusko, které islámský stát mořná opravdu smete z povrchu. A tak se velmi nabízí vnímat Rusy (a potažmo Putina) jako hrdiny. Ale asi by bylo rozumné podívat se na to, proč se věci dějí, jak se dějí, a jaké budou mít následky. Za druhé světové války totiž také Sověti rozhodujícím způsobem přispěli k porážce nacismu. Aniž to znamenalo, že Stalin je kámo; a jeho režim jsou hodní klou danou chvílí bylo rozumné, že bojuje po boku demokratického západu proti společnému nepříteli, ale vřichni věděl, že po porážce nacismu se stane úhlavním nepřitelem právě jeho bolševický režim. A podobně by se zaít vnímat Putinovu akci v Sýrii my. Poměně dobré věci, ale nikoli z altruismu, a navíc otevřel velká rizika. Boj koalice vedené USA za souasně situace nemě být úspěšný, a to proto, že samo vedení koalice si úspěšně nepřije. Protože Saúdská Arábie nebo Turecko považují Islámský stát víceméně za spojeneckou entitu a pro Turecko jsou nejvážnějším nepřitelem Kurdové, kteří jediní efektivně bojují proti islámskému státu a pro Saúdskou Arábii je možnost sekulárního vývoje Sýrie vážně hrozbou nevyvratitelně vřech zdejších nemuslimů. Státy nemohou zlikvidovat Islámský stát, aniž by de facto zrušily své spojení s Tureckem a Saúdskou Arábií. Prioritou Turecka je pacifikace Kurdů, na druhém místě oslabení Sýrie. Prioritou Saúdské Arábie je posílení sunnitského islámského státu a masivní islámská migrace do Evropy. Pro nic zanic Saúdvé neslibili zafinancovat stavbu 200 nových mešcit na území EU. Takže jediný, kdo to zdánlivě máž je Putinem vedené Rusko. Pro Rusy je situace obrácená - jejich exponentem je diktátor Asad a ítský Írán. Představa, že prokremelsky orientovaný Írán vpadne do Sýrie a ze Sýrie se stane víceméně protektorát pod společnou správou Ruska a Íránu Rusům vyhovuje. Stejně jako jim vyhovuje získání kontroly nad ropnými poli, a především nad ropovodem a plynovodem z Iráku k syrským břehům Středozemního moře. Ten patří k hlavním lákadlům, proč se angažovat. Co takový vývoj přinese? Vřimně si, že už te se věc nemluví o východní Ukrajině. Na Rusy, aby se klidili ze Sýrie. Anexie Krymu a východní Ukrajiny byla syrskou operací zapomenuta a prakticky akceptována. Přitom, jestli by někdo zasloužil azyl na našem území, byli by to obyvatelé z východu Ukrajiny. Ale to je drobnost proti němu dalš: Plete se každě, kdo ítské muslimy považuje za nějak méně, musí nejdě o nic jako reformní směr v islámu. Islám se na ítskou a sunnitskou větev rozpadl hned po smrti Mohameda a dšvodem byl jen a pouze konflikt o moc. A je tomu dosud. Ovládnutí Sýrie ajatolláhy znamená pro syrské křesťany a bezvěrcy stejné smrtelné nebezpečí jako její ovládnutí islámským státem coby prodlouženou rukou Saúdv. Celý ten vývoj bude mít téměř neodvratně za dšledek, že Sýrie, která je před pár lety za Asmšovala k sekulárnímu státu (a sekulární totalitě, chcete-li), nastoupí k tvrdé islamizaci. A to aš vyhraje kterákoliv strana. Aš vyhraje kterákoliv strana, nedojde-li ke změně základních věcí, zesílí migrační proud do Evropy. V případě, že vyhraje Asad a ítská strana, je pravděpodobné, že složení migrantů se změně spř; vřimě podílu religiozních sunnitských muslimů. Vřzství Asada a Íránců je patrnou zprávou i pro Kurdy. Kurdská autonomie je pro Írán (kde je podobně poětná kurdská menšina jako v Turecku) stejně nepřijatelná. A k dramatickému zhoršení máž dojít i v postavení souasně irácké kurdské autonomie, protože pozemní operace Íránu máž snadno pohlit i jejich území. Vyhraje-li Asad a Sýrie se stane faktickým protektorátem Íránu, významně posílí Hizballáh, tedy organizace, která si přilí; nezadá s islámským státem. Co bude změna k horšim, že Hizballáh i Írán veřejně a trvale deklarují touhu zničit Izrael a způsobit genocidu židovského národa. Nástup Íránu do Sýrie a vřzství Hizballáhu máž pro Izrael představovat smrtelné ohrožení. Zdá se jasné, že z té situace nemě vybrusit bez toho, že bychom přiznali to, co je dávno realitou: Saúdská Arábie není žádný spojenc ani přítel. Je to náš; nepřítel a chová se podle toho. Stejně tak Turecko by mělo v diplomatické oblasti jednoznačně pocítit, že směr, jakým kráčí, je pro nás nepřijatelný. Dneš; Sýrie je zástupní bojš; mezi Saúdskou Arábií a Evropou. Byli bychom hlupáky, kdybychom se nechali vmanévrovat do situace, že bude zástupním bojš; mezi NATO a Ruskem, a Turci se o to budou snažit. A byli bychom nekonečnými hlupáky, kdybychom dopustili, aby masivní migrační proud změnil v bojš; samo území EU. A přitom dopustíme-li, aby se boj přenesl na území Izraele, budeme nejen hlupáky, ale i zrádci a zbabělci. Takže zbývá zdánlivě nemožné: Vymanévrovat spolupráci s Ruskem tak, abychom uchránili nejen sebe, ale i Kurdy a Izrael. A přitom ego politických zoufalců jako je Barroso, Juncker, Merkelová, Hollande nebo Obama, kteří za tuto krizi nesou osobní odpovědnost a snaží se nás esvědit, že východiskem z krize je ještě více krize. Musí dojít ke ašné spolupráci mezi NATO, Ruskem a Asadem tak, aby Írán nedostal příležitost obsadit Sýrii a ani zde posílit svůj vliv. Vyloučení kteréhokoli z této trojice povede k ztroskotání ítské krize. Otázka je, jestli by východiskem nebylo obsazení Sýrie vojsky OSN. Ty by byly tvořené širokou koalicí. Bylo by to ovšem podmíněné tím, že si USA a EU sednou společně s Ruskem a uznají ho za (byč doasně) spojence a součást tohoto kompromisního plánu. A stejně vezmou na milost Asada a připustí jeho setrvání ve funkci za okolnosti, kdy faktickou kontrolu na území - a tedy ochranu jeho souasných odporců, včetně Kurdů, zajistí okupační vojsko OSN. Možná z toho nepovede a Sýrie čeká hodně smutný vývoj. Klíčovým viníkem přitom bude nositel Nobelovy ceny za mír (jak směšně), prezident Obama a jeho tým. Ale neměli bychom sklouznout k omylu, že nastal čas na adorování Ruska, i když momentálně bojuje s našimi nepříteli. A to přesto, že bychom s Ruskem měli najít budoucnost z našimi spolupráci a komunikaci. Jestli svět něco není, tak není jednoduchý a černobílý. TOMÁŠ; HOUŠ; KA